

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/659/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111240195
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1111240195.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci navrhovateľky: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: V. L., I.. XX. X. XXXX, Z. O. Q. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Ambróz Motyka, advokát, so sídlom Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 629,72 € s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka a navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 21C/86/2012-72 zo dňa 14. mája 2013, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd čiastočné späťvzatie návrhu v časti zaplatenia 552,70 € p r i p ú š ť a, rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením, č. k. 21C/86/2012-93 zo dňa 29. 10. 2013, v tejto časti z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e.

Vo zvyšnej vyhovujúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa zmeňuje tak, že návrh z a m i e t a.

Rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením, č. k. 21C/86/2012-93 zo dňa 29. 10. 2013, v napadnutej zamietajúcej časti p o t v r d z u j e.

Odporcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, a to trov právneho zastúpenia vo výške 171,11 €, na účet V.. F. W., F. O. M., v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom v znení opravného uznesenia č. k. 21C/86/2012-93 zo dňa 29. 10. 2013 prvostupňový súd zaviazal odporcu k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi sumu 561,42 €, v pravidelných mesačných splátkach vo výške 15,- €, splatných vždy do 15. toho dňa v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pod stratou výhody splácania v splátkach nezaplatením niektorej z nich, v lehote jej splatnosti a vo zvyšku súd prvého stupňa návrh zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol tak, že uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 117,70 €, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa. Vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Vo svojom rozhodnutí uviedol, že O. Ú. Z., F. M., odovzdala odporcovi k hlavnej platobnej karte platobnú kartu Viac, na základe jeho písomnej žiadosti o vydanie karty Viac zo dňa 16. 6. 2004. Banka na

základe tejto zmluvy aktivovala dňa 5. 5. 2005 odporcovi kreditnú kartu s úverovým rámcom 20.000,- Sk. Vzhľadom na skutočnosť, že odporca nesplatil banke čerpaný kreditný úver v lehote splatnosti vo výške 19.323,60 €, banka mu dňa 19. 1. 2006 predmetnú zmluvu vypovedala. Odporca bol podľa výpisu z účtovných kníh peňažného ústavu zo dňa 8. 12. 2006 ku dňu výpovede banke dlžný okrem istiny vo výške 19.323,60 € aj čiastku 605,40 Sk titulom základných úrokov a čiastku 124,40 Sk titulom sankčných úrokov, čiastku 725,- Sk titulom poplatkov. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 8. 12. 2006 postúpil postupca túto pohľadávku na navrhovateľa. Po postúpení pohľadávky odporca uhradil sumu 60,01 €, ktorú navrhovateľ započítal na istinu. Dňa 26. 11. 2009 uzavreli účastníci Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Odporca v bode 2.1 dohody uznal čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom O. Ú. Z., F. M., číslo zmluvy/zákazníka XXXXXXXXXXXX vo výške 641,43 € (19.323,72 Sk), bez príslušenstva a nákladov inkasného konania. Následne dňa 11. 1. 2010 uzavreli navrhovateľ a odporca Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorá obsahovala aj uznanie záväzku, formu splatenia záväzku, rozhodcovskú doložku a záverečné ustanovenia. V Dohode v bode 2. uznal odporca čo do právneho dôvodu a výšky svoj záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy číslo/číslo zákazníka XXXXXXXXXXXX s pôvodným veriteľom. Celková dlžná suma v dohode bola vyčíslená na sumu 1.697,20 €, ktorá má pozostávať z istiny vo výške 620,43 €, úroku z omeškania 29 % ročne zo sumy 621,43 € za dobu od 12. 4. 2006 do dňa splatnosti poslednej splátky podľa tejto dohody. V časti 3.1 Dohody Dlžník sa zaviazal uhradiť vyčíslenú sumu v 35. pravidelných splátkach v dohodnutej minimálnej výške 20,- €. V poslednej vete tejto časti je prehlásenie dlžníka o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 39 ods. 1, § 54 ods. 1, § 54 ods. 2, § 100 ods. 1, § 101 a § 558 Občianskeho zákonníka. Vedľajší účastník v priebehu konania vzniesol námietku premlčania, pričom súd prvého stupňa mal za to, že vedľajší účastník ju bol oprávnený vzniesť. Prvostupňový súd mal za preukázané, že uplatnená pohľadávka bola splatná dňa 19. 1. 2006, pričom táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná. Navrhovateľ podal návrh na súd dňa 25. 11. 2011. Odporca však ešte dňa 26. 11. 2009 a dňa 11. 1. 2010 uznal záväzok voči navrhovateľovi čo do právneho dôvodu zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej so O. Ú.O. Z., F. M.. Uznáním dlhu zo dňa 26. 11. 2009 vo výške 641,43 € (19.323,72 Sk), teda len vo výške dlžnej istiny úveru z kreditnej karty a Uznáním dlhu zo dňa 11. 1. 2010 vo výške 1 697,20 €, pričom vyhlásil, že uznáva premlčaný dlh. V čase uznania záväzku bol dlh premlčaný s poukazom na 3 ročnú premlčaciu lehotu upravenú v § 101 Občianskeho zákonníka. V uznaní záväzku zo dňa 11. 01. 2010 odporca však podpísal vyhlásenie, že má vedomosť o premlčaní dlhu a o jeho následkoch. Vo všeobecnosti dôsledkom uznania premlčaného záväzku veriteľovi začala plynúť nová premlčacia lehota na uplatnenie svojho práva voči dlžníkovi. Odporca po uznaní dlhu uhradil celkom sumu 60,01 eur. Odporca ďalej vypovedal, že na premlčanie dlhu nebol osobitne navrhovateľom pri podpise Dohody dňa 11. 1. 2010 upozornený.

Zámer navrhovateľa dosiahnuť vymožitelnosť premlčanej pohľadávky podpísaním novej Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 11. 1. 2011 s odporcom, naviac v podstatne vyššej čiastke ako to bolo v dohode zo dňa 26. 11. 2009 súd prvého stupňa vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Súd prvého stupňa nemal v konaní za preukázané, že odporcovi bol inštitút premlčania pri uzatváraní dohody dostatočne vysvetlený. Odporcom „uznaná“ istina vo výške 1.697,20 € dňa 11. 01. 2010 je z hľadiska výšky podstatne vyššia ako istina, ktorú odporca uznal dňa 26. 11. 2009. Za klamlivé konanie navrhovateľa prvostupňový súd považoval najmä dojednanie uvedené v čl. 3 Dohody, v ktorom sa dlžník zaväzuje splatiť svoj záväzok v 35. pravidelných mesačných splátkach v dohodnutej minimálnej výške 20,- € k 20. dňu v mesiaci, dátum splatnosti prvej splátky je 20. 2. 2010 a dátum splatnosti poslednej splátky 20. 12. 2012, pričom na Splátkovom kalendári pripojenom k dohode absentuje podpis dlžníka, t. j. odporcu, naviac výška poslednej splátky bola jednostranne novým veriteľom určená na sumu 697,20 €. Splátkový kalendár priložený k dohode nemohol byť s odporcom dvojstranne platne dojednaný. Z tohto dôvodu uznanie premlčaného dlhu v časti presahujúcej neuhradenú dlžnú istinu presahujúcu pôvodný záväzok odporcu voči O., F. M., považuje súd za právne neúčinné. S poukazom na zistený skutkový stav, že odporca uznal čo do právneho dôvodu a výšky platne len premlčanú istinu vo výške 621,43 €, súd zaviazal odporcu k úhrade uznannej čiastky po odpočítaní ním poskytnutého plnenia vo výške 60,01 €, t. j. celkom sumu 561,42 € a vo zvyšku súd žalobu zamietol.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p., keď priznal navrhovateľovi náhradu trov konania celkovo vo výške 117,70 € s poukazom na to, že navrhovateľ žiadal priznať istinu vo výške 629,72 €, ale súd mu priznal len sumu 561,42 €. Navrhovateľ bol úspešný v rozsahu 89 %, odporca v rozsahu 11 %. Pomer úspechu navrhovateľa k jeho neúspechu je teda 89 % k 11 %. Celkový úspech navrhovateľa tak predstavuje 78 %. Priznané trovy konania navrhovateľa tak činia sumu 29,25 € (78 % zo súdneho poplatku zaplateného vo výške 37,50 €) a trovy právneho zastúpenia vo výške 78 % zo sumy 113,40,- €, t. j. sumu 88,45 € podľa ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Náhrada mu bola priznaná za dva uplatnené úkony právnej pomoci po 47,81 € (v zmysle § 10 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. a/ a c/ citovanej vyhlášky) - prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 14. 11. 2011, spísanie žaloby dňa 10. 11. 2011. Ďalej bol priznaný režijný paušál 3 × 7,63 € (§ 16 ods. 3 cit. vyhl.). Celkom vzniklo vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu úspechu 78 % z uplatnených trov. Vzhľadom na neúspech odporcu súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi uplatnené trovy právneho zastúpenia vo výške 113,93 €.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu zamietla, resp., aby ho odvolací súd zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní uviedol, že navrhovateľ predložil dve formulované „Dohody,“ ktorými mal odporca uznať svoj záväzok voči navrhovateľovi, konkrétne Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 26. 11. 2009 a Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 11. 01. 2010. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne konštatuje, že Dohoda zo dňa 11. 01. 2010 je nekalou obchodnou praktikou žalobcu, ktorý sa len snažil dosiahnuť vymožitelnosť premlčacej pohľadávky a nepriznal jej právne účinky. Vedľajší účastník však nerozumel, prečo v úplnom kontraste s touto argumentáciou druhej zo spomínaných Dohôd zamýšľané právne účinky uznania dlhu priznal, keďže ide o obdobný formulár, pri podpise ktorého dochádza k rovnakému klamlivému konaniu navrhovateľa, ktorý podsúva spotrebiteľom na podpis tieto zdanlivo výhodné dohody ako splátkový kalendár. Rovnako, ako je tomu pri Dohode zo dňa 11. 01. 2010, aj vo vzťahu k Dohode zo dňa 26. 11. 2009 platí, že žalovaný nemal vedomosť o premlčaní dlhu, jeho vôľa smerovala k splátkam, pričom mu bol žalobcom podstrčený formulár, ktorým musel zároveň uznať svoj dlh. Vedľajší účastník dal do pozornosti súdu aj nekalú obchodnú praktikú navrhovateľa, ktorý predložil odporcovi na podpis dve Dohody, ktorými mal uznať dlh z toho istého právneho titulu, navyše v rôznej výške. Dohodou zo dňa 26. 11. 2009 mal odporca uznať svoj dlh vo výške 641,43 €, pričom Dohodou zo dňa 11. 01. 2010 mal uznať dlh vo výške 1.697,20 €. Aj z uvedeného vyplýva, že žalovaný spotrebiteľ nevedel, čo podpisuje, jeho vôľa nesmerovala k uznaniu dlhu, a preto na takúto Dohodu nie je možné v konaní prihliadať. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej „ZOS“), pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využitie omyl a lesť v snahe dosiahnuť uznanie premlčacieho záväzku spotrebiteľa. Citované ustanovenie je jedinou explicitnou definíciou dobrých mravov v našom právnom poriadku. Z pohľadu súkromnoprávnej ochrany spotrebiteľa podpisom formulárovej Dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto Dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 O. Z. V rovine verejnoprávnej ochrany spotrebiteľa upravenej ustanoveniami ZOS je potrebné okolnosti, za ktorých žalobca uzatvára so spotrebiteľmi formulárove Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku považovať za nekalú obchodnú praktikú. Iniciatíva k uzatvoreniu takejto Dohody nikdy nevychádza od spotrebiteľa. Dohoda je podpisovaná spotrebiteľmi po vynútenej návšteve pracovníka, prípadne splnomocnenej osoby navrhovateľa a po vypísaní Dohody touto osobou je dlžníkovi predkladaná na podpis s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu. Spotrebiteľ chcel splátky, avšak musel podpísať celý formulár, pričom ani len netušil význam toho, čo podpisuje. Nekalosť obchodnej praktiky posudzujeme najmä podľa ust. § 8 ods. 4 ZOS. Nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Podaním zo dňa 19. 12. 2013 odporcu oznámil, že súhlasí s odvolaním vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 21C/86/2012-72 zo dňa 14. mája 2013.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie tiež navrhovateľa a to proti výroku, ktorým súd prvého stupňa zamietol nárok navrhovateľa v časti úrokov z omeškania, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že odporcu zaviazal aj na úhradu úrokov z

omeškania. Vo svojom odvolaní uviedol, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil. Dňa 8. 12. 2006 na základe zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k postúpeniu pohľadávky voči odporcovi z postupcu na postupníka - navrhovateľa. Postupca ku dňu postúpenia pohľadávky vyčíslil nesplatený zostatok dlžnej sumy, vrátane riadnych úrokov a úrokov z omeškania. Súd navrhovateľovi priznal istinu vo výške 561,42 € ako rozdiel uznanej dlžnej sumy v Dohode o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej len „Dohoda“) a vykonaných úhrad zo strany odporcu po postúpení pohľadávok. Odporca sa preukázateľne dostal do omeškania, čím navrhovateľovi vznikol nárok na výšku úrokov z omeškania v zmysle zákonných ustanovení, ktoré si navrhovateľ uplatnil odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky (od 9. 12. 2006), keďže ku dňu postúpenia pohľadávky tieto boli vyčíslené v rámci vyčíslenia poskytnutého postupcom v rámci výpisu z bankovej knihy. Pre úplnosť navrhovateľ dodal, že odporca dňa 11. 1. 2010 podpísal Dohodu, v ktorej sa zaviazal k úhrade svojho dlhu v splátkach, pričom dátum splatnosti prvej splátky bol dňa 20. 2. 2010. Odporca uhradil 3 splátky po 20,- €, a to dňa 11. 01. 2010, 12. 02. 2010 a 11. 03. 2010. Ďalšie splátky odporca neuhradil. Navrhovateľ zároveň poukázal na to, že ak aj súd nebol stotožnený s výškou úroku z omeškania 13 % ročne, ktorý si navrhovateľ uplatnil v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka, mal navrhovateľovi priznať úrok z omeškania v zmysle zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka sa písomne vyjadril navrhovateľ, ktorý uviedol, že vedľajší účastník nie je oprávnený na podanie odvolania. V predmetnej veci súd vydal dňa 14. 5. 2013 rozsudok, voči ktorému odporca odvolanie nepodal. V prípade, ak má vedľajší účastník (Združenie) skutočný záujem na ochrane spotrebiteľov, mal by pomoc poskytovať tým, ktorí o ňu prejavia záujem, a nie takýmto spôsobom umelo predlžovať konania, čo je v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania. Navrhovateľ mal za to, že vedľajší účastník má podľa ustanovenia § 201 OSP právo podať odvolanie iba v tých prípadoch, kedy z hmotnoprávneho predpisu vyplýva výslovne spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkmi. Vzhľadom na to, že medzi odporcom a vedľajším účastníkom zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi nimi, odvolanie vedľajšieho účastníka je možné považovať za podané neoprávnenou osobou. Obdobný právny názor vyjadril aj Krajský súd v Žiline v rozhodnutí sp. zn. 9Co/259/2012. Postavenie vedľajšieho účastníka je odlišné v tom, že aj keď koná vo vlastnom mene, jeho postavenie je čiastočne obmedzené postavením účastníka. Vedľajší účastník môže podať odvolanie, iba ak takéto právo má účastník, jeho lehota na odvolanie je limitovaná lehotou na odvolanie účastníka. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom, v konaní má vedľajší účastník oprávnenia na všetky procesné úkony ako účastník. Koná však iba sám za seba. Nemôže teda robiť úkony, ktoré predstavujú dispozíciu s predmetom konania, lebo jeho úlohou je účastníkovi v konaní len pomáhať. Vedľajší účastník nemôže uznať nárok navrhovateľa, nemôže uzavrieť zmier a nemôže sám vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o úkon procesný, ale o úkon podľa hmotného práva. Subjektom, ktorý je oprávnený uplatniť námietku premlčania, je dlžník, resp. jeho právny nástupca a prípadne aj ich zástupca. (J., I.: Poistenie zodpovednosti za škody a právne postavenie poškodenej osoby, Obchodné právo, VIII, 2008, č. 4, s. 28 - 36, ako aj podľa V. R. W., Najvyšší súd SR: Premlčanie v občianskom práve). Vedľajší účastník je oprávnený na procesné úkony, pričom námietka premlčania je hmotnoprávny úkon, ktorý vedľajšiemu účastníkovi nepatrí. Taktiež zo samotného znenia ustanovenia § 100 ods. 1 O. Z. je zrejmé, že námietku premlčania môže účinne podať len dlžník, tzn. na námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom treba nazerať ako na neúčinne uplatnenú. V tejto súvislosti navrhovateľ poukazuje na Rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 2. 4. 2012, sp. zn. 6C/11/2012. K Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej ako „Dohoda“) navrhovateľ uviedol, že predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, čo má za následok predpoklad, že záväzok trval aj v čase uznania. Zároveň odporca potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. V tejto súvislosti navrhovateľ poukazuje na čl. 3 Dohody, v ktorej je jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené: „Osoby uvedené v bode 1.2 a, alebo 1.3 tejto Dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.“ K otázke priznania náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka navrhovateľ zastáva názor, že ochrana práv odporcu, ako spotrebiteľa, je dostatočne zabezpečená súdom, jeho právnym posúdením veci v zmysle účinnej zákonnej úpravy a následným spravodlivým rozhodnutím vo veci, pričom konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, k zneužitiu zákonnej ochrany spotrebiteľa, účelu a zmyslu inštitútu náhrady trov právneho zastúpenia.

K odvolaniam vedľajšieho účastníka a navrhovateľa sa písomne vyjadril odporca, ktorý uviedol, že súhlasí s pôsobením vedľajšieho účastníka v konaní na jeho podporu a súhlasí aj s jeho právnou argumentáciou. Zároveň sa pripojil k vznesenej námietke premlčania. Dohody podpísal, keď za ním prišiel nejaký pán od navrhovateľa. Stretnutie prebehlo veľmi rýchlo, ten pán mu povedal, že má dlh a keď nechce mať problémy a exekúciu, má to podpísať. Na otázku, čo je to za papier, odpovedal, že splátková dohoda, že to má splácať a nebude mať problémy. Odporca nevedel, že na tej dohode je aj uznanie dlhu či rozhodcovská doložka. Svoj dlh uznať nechcel ani nechce. Až vedľajší účastník mu vysvetlil, aké to má preňho právne dôsledky, že sa tak predlžuje premlčacia doba. Ak by to vedel, nikdy by tú dohodu nepodpísal. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol.

Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 21. 4. 2016 vzal navrhovateľ svoj návrh v časti istiny 552,70 € späť a žiadal konanie zastaviť z dôvodu, že odporca po podaní návrhu na začatie konania v období od 29. 7. 2013 do 18. 11. 2015 vykonal úhrady spolu v sume 552,70 €.

Odporca sa na pojednávanie dňa 21. 4. 2016 nedostavil, a teda sa k čiastočnému späťvzatiu návrhu nevyjadril, preto má odvolací súd za to, že so späťvzatím návrhu súhlasí.

Podľa § 208 O. s. p. ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

Vzhľadom na dispozitívny úkon navrhovateľa, keď odporca neprejavil nesúhlas so späťvzatím návrhu (§ 101 ods. 3 O. s. p.), odvolací súd v zmysle ust. § 208 O. s. p. čiastočné späťvzatie návrhu na začatie konania pripustil, rozsudok súdu prvého stupňa v späťvzatej časti zrušil a konanie v tejto časti zastavil.

Odvolací súd prejednal odvolania navrhovateľa, vedľajšieho účastníka podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. na odvolacom pojednávaní s poukazom na ust. § 101 ods. 2, v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti navrhovateľa, odporcu, vedľajšieho účastníka a ich právnych zástupcov a dospel k záveru že odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu je dôvodné, keď v danom prípade prvostupňový súd síce správne zistil skutkový stav veci, ale vec nesprávne právne posúdil. Odvolanie navrhovateľa proti zamietajúcemu výroku je nedôvodné, keď súd prvého stupňa v tejto časti riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

Za splnenia procesných podmienok odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1 O. s. p., zopakoval dokazovanie v zmysle § 129 ods. 1 O. s. p., s poukazom na ustanovenie § 213 ods. 3 O. s. p. čítaním listinných dôkazov, a to Žiadosti o vydanie Karty Viac zo dňa 16. 6. 2004, Obchodných podmienok O., F. M., pre vydanie a používanie kreditných kariet, Zmluvy o postúpení pohľadávok I. zo dňa 8. 12. 2006, Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 11. 1. 2010 a Dohody o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku zo dňa 26. 11. 2009.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O. s. p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa § 93, ods. 6 O. s. p. (ktorý bol do zákona doplnený novelou s účinnosťou od 1. 1. 2015) vedľajší účastník môže podať odvolanie alebo dovolanie, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. V ostatných prípadoch môže vedľajší účastník podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní.

Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, v znení neskorších predpisov, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

Podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

- je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,
- podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 7 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

Podľa § 7 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa používanie nekalých obchodných praktík sa zakazuje aj v súvislosti s plnením záväzku spotrebiteľa, vrátane vymáhania pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy.

Podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak s prihliadnutím na jej charakter, okolnosti a obmedzenia komunikačného prostredia opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

Podľa § 8 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 3, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže

je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Po oboznámením sa s obsahom spisu odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa zistil skutkový stav vo veci spočívajúci v tom, že O.Á. Ú. Z., F. M., odovzdala odporcovi platobnú kartu Viac na základe jeho písomnej Žiadosti o vydanie karty Viac zo dňa 16. 6. 2004. Banka aktivovala dňa 5. 5. 2005 odporcovi kreditnú kartu s úverovým rámcom 20.000,- Sk. Odporca nesplatil banke čerpaný kreditný úver vo výške 19.323,60 €, v lehote splatnosti, preto mu banka dňa 19. 1. 2006 predmetnú zmluvu vypovedala. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 8. 12. 2006 postúpila O. Ú. Z., F. M., túto pohľadávku na navrhovateľa. Dňa 26. 11. 2009 uzavreli účastníci konania Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Odporca v bode 2.1 dohody uznal čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom O. Ú. Z., F. M., číslo zmluvy/zákazníka XXXXXXXXXXXX vo výške 641,43 € (19.323,72 Sk), bez príslušenstva a nákladov inkasného konania. Následne dňa 11. 1. 2010 uzavreli účastníci konania Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorej obsahom bolo aj uznanie záväzku, dohoda o forme splatenia záväzku, rozhodcovská doložka a záverečné ustanovenia. V bode 2. Dohody uznal odporca čo do právneho dôvodu a výšky svoj záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy číslo/ číslo zákazníka XXXXXXXXXXXX s pôvodným veriteľom. Celková dlžná suma v dohode bola vyčíslená na sumu 1.697,20 €, ktorá má pozostávať z istiny vo výške 620,43 €, úroku z omeškania 29 % ročne zo sumy 621,43 € za dobu od 12. 4. 2006 do dňa splatnosti poslednej splátky podľa tejto dohody. V bode 3.1 Dohody sa odporca zaviazal uhradiť vyčíslenú sumu v 35. pravidelných splátkach v dohodnutej minimálnej výške 20,- € a v poslednej vete tejto časti je prehlásenie dlžníka o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

V súdnej veci nebolo sporné, že nárok navrhovateľa vyplýva zo spotrebiteľského právneho vzťahu a k tomu záveru správne dospel aj súd prvého stupňa.

Odvolací súd sa v prvom rade, vzhľadom na námietky navrhovateľa, zaoberal otázkou, či odvolanie proti rozsudku, podané vedľajším účastníkom na strane odporcu, možno považovať za odvolanie podané oprávnenou osobou. Vedľajší účastník má v konaní spravidla rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania a má teda v zásade aj právo podať odvolanie proti rozhodnutiu. Toto právo nemá, ak odvolanie nie je oprávnený podať účastník, na ktorého strane vystupuje. Podľa právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2014 sa nevyžadoval explicitný súhlas účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje, s podaním odvolania, avšak v zmysle ustálenej judikatúry bolo neúčinným odvolanie vedľajšieho účastníka v prípade, ak s ním hlavný účastník nesúhlasil, za predpokladu, že nešlo o prípad upravený v § 201 veta druhá O. s. p. V takom prípade bolo potrebné rešpektovať vôľu neúspešného účastníka nepokračovať v konaní uplatnením opravného prostriedku. Oproti tomu v prípade, že sa hlavný účastník odvolal, mal právo odvolať sa aj vedľajší účastník (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 20bdo/27/2012). V zmysle právnej úpravy účinnej od 1. 1. 2015 vedľajší účastník môže podať odvolanie alebo dovolanie, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. V ostatných prípadoch môže vedľajší účastník podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní (§ 93 ods. 6 O. s. p.). V súdnej veci odporca, na ktorého podporu vystupuje v tomto konaní vedľajší účastník, výslovne súhlasil s odvolaním vedľajšieho účastníka. V žiadnom prípade preto nie je možné súhlasiť s argumentáciou navrhovateľa a považovať takéto odvolanie za opravný prostriedok podaný neoprávnenou osobou.

Navrhovateľ tiež namietal spôsobilosť vedľajšieho účastníka vzniesť v konaní námietku premlčania, ktorá je podľa neho hmotnoprávnym úkonom, na ktorý nie je vedľajší účastník oprávnený. Odvolací súd sa stotožňuje v tomto smere s odôvodnením súdu prvého stupňa. Podľa ustanovenia § 92 ods. 4 O. s. p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Medzi oprávnenia vedľajšieho účastníka nepochybne patrí aj prednesenie obrany odporcu, na strane ktorého vystupuje, pričom obsahom obrany môže byť aj námietka premlčania nároku navrhovateľa, nakoľko ide nepochybne o obranu, ktorá je v prospech a v záujme odporcu. Ustanovenie § 100 veta druhá Občianskeho zákonníka nemožno vykladať tak, že v súdnom konaní, kde na podporu dlžníka vystupuje vedľajší účastník, je oprávnený vzniesť námietku premlčania iba samotný dlžník a nie aj vedľajší účastník, nakoľko takýto reštriktívny výklad zákona by bol v neprospech spotrebiteľa.

Na premlčanie nároku navrhovateľa vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy však odvolací súd v zmysle ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa musí prihliadať bez ohľadu na vznesenie či nevznesenie námietky premlčania a to z úradnej povinnosti. Predmetné ustanovenie je účinné až od 1. 5. 2014, nakoľko však zákon neobsahuje žiadne prechodné ustanovenie, ktoré by upravovalo podmienky za akých sa týmto ustanovením spravujú skôr vzniknuté právne vzťahy, je potrebné toto ustanovenie aplikovať na všetky právne vzťahy vrátane tých, vzniknutých pred účinnosťou § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa.

Odvolací súd sa preto ďalej zaoberal skúmaním otázky, či je nárok navrhovateľa uplatňovaný v tomto konaní premlčaný a na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že nárok navrhovateľa je premlčaný v celom rozsahu.

Premlčanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého nárok (jeho súdnu vymáhateľnosť) možno odvrátiť námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t. j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. V prejednávanej veci ide o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, uzavretej medzi O. Ú. Z., F. M., ako dodávateľom a odporcom ako spotrebiteľom. Nárok navrhovateľa sa v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka premlčuje v trojročnej premlčacej dobe, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

V súlade so závermi prvostupňového súdu aj odvolací súd konštatuje, že splatnosť pohľadávky navrhovateľa nastala dňa 19. 1. 2006, nasledujúcim dňom začala plynúť premlčacia doba, ktorej posledným dňom bol 20. 1. 2009. Navrhovateľ však podal návrh na súd až dňa 25. 11. 2011, teda zjavne po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa a názorom navrhovateľa, že odporca platne uznal dlh čo do výšky a dôvodu. Z tohto dôvodu nedošlo ani k pretrhnutiu premlčacej doby v zmysle § 110 Občianskeho zákonníka a ku dňu uznania dlhu (26. 11. 2009 a 11. 1. 2010) nezačala plynúť nová desaťročná premlčacia doba odo dňa uznania dlhu. Nárok navrhovateľa bol preto v čase podania návrhu na súd už premlčaný.

Navrhovateľ s odporcom uzavrel dňa 26. 11. 2009 Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku vo výške 641,43 €. V bode 2.1 dohody uznal odporca dlh voči navrhovateľovi čo do právneho dôvodu a výšky. Následne dňa 11. 1. 2010 uzavreli účastníci konania Dohodu o uznání záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorá okrem dohody o splatení záväzku v splátkach a rozhodcovskej doložky bolo opäť uznanie dlhu odporcom čo do výšky a právneho dôvodu, tento krát už v sume 1.697,20 €.

Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dlžník veriteľovi dáva najavo, že svoj záväzok uznáva. Popri všeobecných náležitostiach právnych úkonov (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) je na platnosť uznania dlhu potrebná písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenie dôvodu dlhu a jeho výšky. Len samotné splnenie týchto náležitostí ešte nerobí z právneho úkonu uznávacie vyhlásenie, pokiaľ nie je podložené aj vôľou konajúcej osoby smerujúcou k vzniku práv či povinností vyplývajúcich z § 110 ods. 1, prípadne z § 558 Občianskeho zákonníka (rozsudok NS ČR sp. zn. 33Odo/501/2004).

V predmetnej veci mal odporca uznať už premlčaný dlh dokonca dvakrát (premlčacia doba skončila dňa 20. 1. 2009 a uznania dlhu boli uskutočnené v dňoch 26. 11. 2009 a 11. 1. 2010). Právny úkon uznania dlhu bol realizovaný v oboch prípadoch prostredníctvom formulárového tlačiva predloženého odporcovi navrhovateľom, do ktorého obsahu odporca nemohol nijako zasiahnuť. Z okolností, ktoré sprevádzali podpis týchto formulárových tlačív, je zrejmé, že na strane odporcu úplne absentovala vôľa uznať dlh a už vôbec odporca nemal vôľu uznať dlh s dôsledkami vyplývajúcimi z § 110 ods. 1, resp. § 558 Občianskeho zákonníka. Odporca, ktorý si nebol vedomý toho, že súdna vymáhateľnosť pohľadávky navrhovateľa zanikla, mal vôľu uzavrieť dohodu o plnení dlhu v splátkach, pričom navrhovateľ nevedomosť odporcu zneužil a ľstivo, pôsobiac na odporcu dojmom, že mu robí ústupok umožnením splácať dlh v splátkach, mu predložil na podpis formulárovú dohodu, ktorej obsahom bolo okrem dohody o plnení v splátkach aj uznanie dlhu. Navrhovateľ takýto formulár používa vo vzťahu k neurčitému množstvu dlžníkov a navrhovateľovým skrytým cieľom pri jeho použití je dosiahnuť uznanie dlhu (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/815/2013). Ak by odporca poznal význam premlčania a vedel by, že už uplynula premlčacia lehota a zanikla tak vymáhateľnosť pohľadávky navrhovateľa, nebol by súhlasil ani len s navrhovateľom predloženou dohodou o splátkach.

Takto vykonané právne úkony - uznanie dlhu, sú pre nedostatok vôle a slobody v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné (rozsudok NS SR sp. zn. 8MCdo/1/2014), zároveň sú v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko navrhovateľ takéto uznanie dlhu dosiahol ľstivo, resp. úskokom a sú preto neplatné aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

Okrem toho už vôbec nemožno mať za to, že by pri uznaní dlhu odporca vedel, že dlh je premlčaný. Skutočnosť, že odporca si nebol vedomý tejto skutočnosti, aj sama o sebe spôsobuje, že o takto uznanom dlhu nemožno v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka predpokladať sa, že dlh v čase uznania trval.

Takéto konanie navrhovateľa, ktorý odporcovi v čase, keď už bol dlh premlčaný, predložil zneužívajúc nevedomosť odporcu formulárové tlačivo, ktorého obsahom bola dohoda o splátkach a zároveň uznanie dlhu (o ktorého dosiahnutie skryto navrhovateľ usiloval), je potrebné tiež považovať za nekalú obchodnú praktiku podľa § 7 ods. 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa, keď konanie navrhovateľa napĺňa znaky klamlivého konania a klamlivého opomenutia v zmysle § 8 ods. 3 a 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

Na to, aby určitá praktika mohla byť považovaná za nekalú, je potrebné kumulatívne splnenie dvoch zákonných požiadaviek. Praktika musí byť v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a musí podstatne narušovať alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. V predmetnej veci navrhovateľ svojou obchodnou praktikou dosiahol uznanie už premlčaného dlhu, pričom niet pochýb o tom, že ak by odporca disponoval správnymi informáciami o dlžnej pohľadávke, túto by nikdy neuznal. Navrhovateľ tak konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou a podstatne narušil správanie sa odporcu ako spotrebiteľa, ktorého pohol k urobeniu právneho úkonu, ktorým zásadne zhoršil svoje postavenie.

Navrhovateľom uplatnená obchodná praktika bola klamlivá, keď odporcovi nesprístupnil podstatné informáciu o premlčaní pohľadávky a o právnych dôsledkoch uznania dlhu. Vo formulárovom tlačive, ktoré odporca podpísal dňa 11. 1. 2010 je síce uvedené: „Dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch“, ale podstata premlčania dlhu a jeho následky tam nijako bližšie vysvetlené nie sú, pričom nemožno rozumne predpokladať, že priemerný spotrebiteľ bude mať vedomosti o podstate týchto právnych inštitútov. Navrhovateľ navyše úplne opomenul objasniť odporcovi význam uznania dlhu, keď rovnako u priemerného spotrebiteľa nemožno očakávať, že bude chápať závažné právne následky, aké uznanie dlhu má.

Nekalé obchodné praktiky sú zakázané (§ 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa), a aj z tohto dôvodu nemožno takto v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) dosiahnutému uznaniu dlhu priznať právne účinky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je pohľadávka navrhovateľa, pokiaľ ide o istinu i príslušenstvo, premlčaná. Nemožno sa stotožniť s právnym názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého nedošlo k premlčaniu istiny pohľadávky. Odvolací súd nenašiel žiadne právne dôvody, pre ktoré by sa malo osobitne posudzovať premlčanie istiny a príslušenstva pohľadávky, resp. skutočnosti, ktoré by zakladali platnosť uznania dlhu v časti istiny odporcom. K premlčaniu žalovanej pohľadávky došlo pred podaním návrhu a obe uznanie dlhu odporcom sú neplatné.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu na riadne zistenie skutkového stavu, avšak vec nesprávne právne posúdil, v dôsledku čoho odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo vedľajšom účastníkom napadnutej vyhovujúcej časti zmenil a návrh ako nedôvodný zamietol v zmysle § 220 O. s. p.

Odvolací súd sa ďalej zaoberal odvolaním navrhovateľa, ktoré smerovalo proti výroku, ktorým súd prvého stupňa zamietol jeho nárok v časti príslušenstva.

Odvolací súd za to, že súd prvého stupňa, vzhľadom na vykonané dokazovanie, riadne zistil skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O. s. p., spočívajúci v tom, že príslušenstvo žalovanej pohľadávky je premlčané. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa aj patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2, 3 O. s. p.).

Odvolačný súd zotrúva na svoje argumentácie uvedenej vyššie, ktorá sa plne týka aj nároku navrhovateľa v časti príslušenstva. V čase podania návrhu na súd bol nárok navrhovateľa v celosti, t. j. vrátane istiny i príslušenstva už premlčaný. Odvolanie navrhovateľa je preto, ako už bolo uvedené, nedôvodné.

Odvolačný súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa v navrhovateľom napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca mal v konaní plný úspech, keď na základe odvolania vedľajšieho účastníka na strane odporcu bol rozsudok v napadnutej časti zmenený tak, že návrh bol zamietnutý a o odvolaní navrhovateľa bolo rozhodnuté tak, že rozsudok sa, v navrhovateľom napadnutej zamietajúcej časti, potvrdzuje. Nakoľko však odporca náhradu trov konania v zmysle § 151 ods. 1 O. s. p. nežiadal, súd mu ich náhradu nepriznal.

Právo na náhradu trov konania vzniklo vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupoval na podporu v konaní úspešného odporcu. Odvolací súd za to, že trovy konania, náhrada ktorých bola vedľajšiemu účastníkovi priznaná, boli potrebné na účelné bránenie práva odporcu v konaní. Z obsahu spisu je zrejmé, že v konaní hájil záujmy odporcu. Vo vyjadrení zo dňa 17. 10. 2012 a v odvolaní zo dňa 11. 7. 2013 nejde zo strany vedľajšieho účastníka len o všeobecné formulácie, ale o konkrétnu a jasnú aplikáciu príslušných noriem, týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, t. j. argumentáciu k veci samej. Je z nich citeľný výklad právnej normy, posúdenie skutkového stavu veci a jeho subsumcia pod príslušnú právnu normu.

Trovy konania vedľajšieho účastníka predstavujú trovy jeho právneho zástupcu V. F. W., F., a to v zmysle ich vyčíslenia zo dňa 17. 10. 2012 a zo dňa 11. 7. 2013 za 3 úkony právne služby a to prevzatie a príprava zastúpenia dňa 2. 1. 2012, písomné podanie na súd vo veci samej (vyjadrenie k návrhu) zo dňa 17. 10. 2012 a písomné podanie na súd vo veci samej (odvolanie proti rozsudku) zo dňa 11. 7. 2013 v celkovej výške 119,52 €.

Odmena advokáta za jeden úkon právnej služby predstavovala s poukazom na § 10 ods. 1 písm. a/ Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb platnej sumu 39,84 € a režijný paušál predstavoval s poukazom na § 15 písm. a/ citovanej vyhlášky za rok 2012 sumu 7,63 € a za rok 2013 sumu 7,81 €. Odmena za vyššie uvedené úkony právnej služby potom predstavuje sumu 142,59 € (3 × 39,84 € + 2 × 7,63 € + 1 × 7,81 €).

Odmena advokáta bola v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. zvýšená o DPH 20 %, t. j. o sumu 28,52 € na celkovú sumu 171,11 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.